

af Sporvognen. Jeg skal saaledes blot nævne Hjørnet af Fredericiagade, hvor ærede Medlemmer adskillige Gange vil have følt de Gener, som er forbundne med at komme af og paa Sporvognen, fordi der har været hensynsløse Chauffører, som jeg omtalte før, og dem er der jo adskillige af her i Byen. Det var kun disse korte Bemærkninger, jeg ønskede at gøre, og jeg haaber, at det højtærede Minister vil svare mig paa det Spørgsmaal, som interesserer mig meget.

Knuth: Jeg tror, at alle, der har haft Ordet i Dag, har været enige om, at den Automobillov, som vi har, trænger til Revision. Der har derimod været forskellige Anskuelse om, i hvilken Retning denne Revision skulde gaa. Nogle har nærmest yttret størst Tilbøjelighed til Indskrænkning, men de fleste har dog ønsket at gaa med til at lempe noget de meget strenge Bestemmelser, som vi for Øjeblikket har for Motorkørsel, og som ganske sikkert har lagt Udviklingen af Motorkørsel her i Landet ganske betydelige Hindringer i Vejen til Dato. Det kan i og for sig være meget rigtigt ikke at gaa for raskt frem med at slippe løs paa dette Omraade, men jeg tror ikke, at man med Rette kan beskylde Danmark for, at Lovgivningen har været for slap i saa Henseende. Jeg hører nu til dem, der tror, at selv om man skal gaa langsomt og forsigtigt til Værks, selv om det er naturligt, at Befolkningen først vænner sig til disse Køretøjer, saa bør man derfor ikke være altfor rigoristisk, idet Erfaringen fra alle Lande viser, at jo hurtigere man slipper løs, jo hurtigere er Krisen overstaaet, og Befolkningen bliver tilfreds med at have faaet den Frihed, som alle, der benytter disse Køretøjer, meget ønsker. Jeg skal paa den anden Side indrømme, at det Forslag, som er forelagt fra den højtærede Justitsministers Side, ganske utvivlsomt indeholder visse Forbedringer, og jeg skal af disse, som jeg anser for væsentlige Forbedringer, nævne dette, at Kørebrevene skal underkastes Revision. Det er i den Grad nødvendigt, at en Fører, der selvfølgelig kan manøvrere med Maskinen, baade har Hørelsen og Øjnene i Orden, at det efter min Mening er en overordentlig nyttig og rigtig Foranstaltning, at der skal finde en Revision Sted, for der er ikke det mindste i Vejen for, at en Mand i Løbet af 5 Aar kan blive svækket paa Syn og Hørelse, saa at han, selv om han en Gang har været en dygtig Chauffør, ikke længere er i Besiddelse af de Evner,

som er nødvendige for at kunne udfylde sin Plads.

En nyttig Bestemmelse er det, at det nu fremgaar temmelig tydeligt af det foreliggende Forslag — jeg kunde ønske, at det var endnu tydeligere —, at en Mand, som f. Eks. bor mellem to Landeveje, kan faa Ret til at køre ud til dem begge to. Jeg ved, at der har været gjort forskellige Opfattelser gældende af den nuværende Lov, idet man i nogle Jurisdiktioner har holdt paa, at den nuværende Lov ogsaa indeholdt en Mulighed for at faa Tilladelse til at køre ud til to Amtsveje, medens andre Jurisdiktionschefer har ment, at man kun kunde faa Lov til at køre ud til een. Saa vidt jeg kan forstaa Forslaget i den Form, hvori det foreligger, rummer det Mulighed for, at man kan faa Lov til at køre ud til to Veje, og det forekommer mig højst naturligt, at man, naar man skal i nordlig Retning, ikke skal begynde med at køre i sydlig Retning. Men jeg kunde ønske, at det udtrykkeligt blev sagt i Forslaget, at naar en Ejendom ligger mellem to Hovedlandeveje, vil Ejeren kunne gøre Fordring paa Adgang til begge disse.

En god Bestemmelse er det ogsaa, skønner jeg, at det er tilladt Læger, Dyr-læger og Jordemødre at benytte Automobile, og jeg nærer paa ingen Maade den Frygt, som det ærede 5te Medlem for 3die Kreds (Frandsen) udtalte, at dette skal misbruges. Jeg ser nemlig ikke nogen Ulykke i, at en Dyr-læge, naar han ellers kører hele Dagen rundt i en 3-hjulet Automobil i Praksis, naar han derefter kører til en af sine Bekendte, ogsaa benytter den. Jeg tror overhovedet, at den Modstand, der er rejst mod de 3-hjulede, er uheldig, i hvert Fald deler jeg den ikke, da jeg just mener, at denne Tilladelse er ganske nyttig, fordi den baner Vejen for Automobilkørsel. Vi maa dog alle være enige om, at det kun er et Tidsspørgsmaal, inden Hestene bliver vant dertil. I hvert Fald alle, der har været i Udlandet, vil have set, at der i Frankrig, Tyskland og England bogstavelig talt ikke findes en Hest, som er bange for Automobile. Man kan køre Hesten lige ind i Maskinen, den bryder sig ikke det mindste derom, tager intet som helst Hensyn dertil. Det er altsaa ogsaa her i Landet blot et Tidsspørgsmaal. Det, synes jeg, man maa holde sig for Øje, naar man skal drøfte, hvilke Bestemmelser det vil være heldigt at træffe paa dette Omraade.

Dernæst ser jeg ogsaa med Glæde, at der er indført en større Kørehastighed. Jeg